

Profesorul proscris

Text de Thea Ilinca Jianu, clasa a VII-a,
Liceul Teoretic Național, București

Desen de Catinca Dăciulescu

Luni, 1 septembrie

Dragă jurnalule,
Astăzi a fost prima mea zi de școală ca profesor la prestigioasa Universitate a Șoarecilor din Șoriville. Este, de asemenea, prima oară când scriu în acest jurnal, așa că o să-mi iau libertatea de a mă prezenta: eu sunt domnul Pantaloni-Pufoși și sunt un motan cu o pasiune neobișnuită: ÎMI PLAC LA NEBUNIE ȘORICEII!!! Nu mă refer la faptul că îmi place să-i mănânc, ci la faptul că îi găsesc de-a dreptul fascinanți, cu mustățile lor delicate, cu lăbuțele lor micuțe, cu dințișorii lor adorabili și mințile lor creative. Ironic, nu?

Însă, după cum bine știi, pisicile nu se înțeleg cu șoarecii, așa că societatea pisicească mă consideră un proscris, de aceea m-au exilat!!! A trebuit deci să plec din țara mea natală, Miaunezia, și să-mi găsesc un cămin în altă parte. Am zis să îmi încerc norocul în țara șoarecilor. A fost greu la început, însă am reușit într-un final să mă integrez, întrucât poporul șoricesc este unul ospitalier. Șoarecii au fost de acord să mă lase să locuiesc în țara lor, atâta timp cât îi ajutam și pe ei – explicându-le cum să se apere de pisicile care le atacau foarte des țara. De azi am început să predau la universitate – pentru a-i învăța pe șoriceii tot ce este de știut despre feline.

Revenind la prima zi de școală: eu predau un curs foarte dificil, la care doar elevii eminenti au acces. Acest curs include materii precum autoapărare împotriva unei feline ieșite la vânătoare, hipnoza pisicilor, cum să furi mâncarea unei pisici etc.

Prima oră de azi a fost „tot ce trebuie să știi despre inamicul pufoș – slăbiciuni și puncte forte”. Am început prin a striga catalogul:

- Ion Telemea!
- Prezent!
- George Cheddar!
- Aici!
- Mario Parmigiano!
- Prezent!
- Jean Camembert!
- Eu sunt!
- Harry Halloumi!
- Și eu sunt aici.

— Bun, se pare că toți suntem prezenți. Bun venit la cursul despre feline, cele mai de temut inamice ale șoriceilor. Eu voi fi profesorul vostru, domnul Pantaloni-Pufoși! După cum vedeți, sunt și eu la rândul meu o pisică, dar nu aveți de ce să vă îngrijorați. În primul rând, sunt

vegan! În al doilea rând, cine ar putea să vă învețe mai bine decât mine toate secretele pisicilor?

O liniște de mormânt se instalase în clasă. Pare neverosimil ca un pisoi să iubească șoricicii, dar eu eram hotărât să-i conving că este posibil. După câteva minute de liniște care s-au simțit cât un secol, Jean Camembert a spart gheața:

—De ce ar trebui să avem încredere în dumneavoastră? Poate sunteți doar un spion de-al pisicilor care este dornic să ne înfulece cu prima ocazie!

—Ai dreptate, nu aveți de ce să vă încredeți în mine, însă vă spun doar că scopul meu este ca pisicile și șoarecii să coexiste în pace și armonie. Dacă popoarele noastre ar ști un pic mai mult unul despre celălalt, poate am reuși să ne înțelegem mai bine!

Șoricicii s-au uitat unii la alții ușurați – le câștigasem încrederea. Am început să le predau anatomia unei pisici și să le vorbesc despre atuurile și vulnerabilitățile acestora.

Următoarea oră a fost „istoria pisicilor, din Antichitate până la Primul Război Mondial al Pufosilor“ (războiul dintre pisici împotriva șoarecilor și câinilor). Elevii au ascultat fascinați, au făcut observații pertinente, deci cred că am nimerit o clasă cu totul deosebită.

Am avut apoi pauza de masă, așa că m-am dus să iau prânzul în cantină, ceea ce s-a dovedit a nu fi o idee strălucită. De cum am intrat în sala de mese, toate privirile au fost ațintite asupra mea. M-am dus să îmi iau de mâncare, iar în acel moment o șoricică a țipat:

—UN PISOI!!!!!!!!!!!! FUGIȚI!!!!

Toți șoarecii au început să alerge, mai puțin elevii mei, precum și profesorii care fuseseră deja informați de venirea mea.

—Liniștiți-vă! Domnul Pantaloni-Pufosi este noul profesor de apărare împotriva pisicilor! a zis Harry Halloumi.

—Da, este inofensiv! a strigat și George Cheddar.

S-a făcut din nou liniște, iar eu am început să le explic de ce puteau avea încredere în mine. Șoricicii au izbucnit în râs când și-au dat seama că s-au speriat fără motiv și câțiva elevi au venit să-mi strângă lăbuța. M-am simțit pentru prima oară cu adevărat acceptat!

Profesorul proscris

Următoarea oră a fost cea de educație fizică, mai precis cum să alergi mai repede decât o pisică. M-am întrecut cu șoarecii ca să vedem cât de rapizi sunt comparativ cu mine. A fost impresionant să văd cât de repede aleargă! Am făcut apoi câteva exerciții de forță și de precizie, pentru momentele în care șoriceii ar încerca să ia mâncarea pisicilor.

Ultima materie din această zi a fost „filozofia pisicilor: cum diferă de cea a șoarecilor?”. Am discutat despre diversele convingeri pe care le au pisicile, cum ar fi că somnul este cel mai important, că laptele este cel mai bun aliment, că oamenii sunt inferiori pisicilor etc. A fost minunat să ascult părerile elevilor mei, care mai de care mai interesante!

În concluzie, această zi a fost extraordinară, m-am simțit pentru prima oară acceptat și în largul meu. Mă simt de asemenea împlinit întrucât fac ceva cu adevărat important, îmbunătățind relația dintre pisici și șoriceii. Sunt mândru că am născut misiunea de a modela mințile tinerilor șoareci. Mă bucur și că am șansa să cunosc niște elevi remarcabili.

Acum, dragă jurnalule, te rog să mă scuzi! Trebuie să merg să îmi beau lăpticul de seară! Pe data viitoare!

Al tău,
L. Pantaloni-Pufoși

Farsa de Halloween

Text de Bianca Savu, clasa a VI-a,
Școala Gimnazială „Pro Ingenio”, Bragadiru, județul Ilfov

Desene de Diana Fetelea

Halloween High este cea mai aglomerată școală din toată lumea. Toți elevii sunt creaturi magice, unii sunt vampiri, alții zombi, dar cei mai mulți sunt vârcolaci. Orele sunt diferite față de cele pe care le regăsești într-o școală normală (cum ar fi matematica sau româna), deoarece aici se studiază dansuri vampirești sau sculptatul în dovleci. Directoarea școlii este doamna Red, o vampiră de 142 de ani. De cele mai multe ori poartă o rochie lungă de catifea roșie, cu părul lung și blond, desprins, atârând pe umeri.

Tu sunt domnișoara Wolf. Sunt un vârcolac și predau urlatul la lună. E cea mai grea materie pe care o poate învăța oricine, nu doar un vârcolac. Ai nevoie de răbdare și multă atenție pentru a executa corect un urlat perfect. Dar, odată ce ai învățat tehnica, totul devine foarte simplu.

Azi am oră cu cea mai neastâmpărată clasă din toată școala. Legenda spune că au reușit să îi zboare capul profesorului Frankenstein. Norocul lui e că are capul detașabil. Totul pare că începe bine... Copiii intră în clasă, iau loc în bănci și deschid manualele la pagina 394 și încep să citească lecția de zi: vârcolacii. Acum urmează partea practică a orei: trebuie să ieșim afară și să evaluem cât de bine știu elevii mei să urle la lună. De obicei e ușor, dar nu și cu clasa aceasta. Reușim cu greu să ajungem pe terenul de sport fără să dea foc la nimic.

Mă uit pe cer. Este lună plină, perfectă pentru exersat. Primul elev este un zombi scund, cu fața puțin turtită. Se pune în poziție și scoate un mic scheunat, nota 4. Urmează o vrăjitoare. Pare puțin speriată de mine, dar sunt sigură că se va descurca mai bine decât colegul ei. Am avut dreptate. În momentul în care și-a deschis gura, am putut

Farsa de Halloween

auzi un urlet mai bun decât la majoritatea vârcolacilor pe care-i cunosc. O să-i dau un 9 pentru că nu a avut poziția corectă. De abia ce termin de pus nota în catalog, că aud un strigăt mic și neajutorat. Vine din pădure. Vreau să mă duc să investighez, dar nu pot să-i las pe copiii singuri.

— Domnișoară Wolf, putem veni cu dumneavoastră! Trebuie să vedem ce s-a auzit, poate cineva s-a rănit! spuse vrăjitoarea pe care tocmai o evaluasem.

Pădurea pare liniștită. Nu zbură niciun liliac, nu se plimba niciun trol, ceea ce e foarte ciudat. Elevii sunt în spatele meu. Ne îndreptăm spre Peștera Liliacilor, unde se ascund, de obicei, vampirii în pauze. Intru în întunericul peșterii și mă uit în jur, dar nu văd nimic, nici măcar cu vederea mea de vârcolac, așa că aprind lanterna telefonului. În fața mea se află o grămadă mare de mături și baghete. E ciudat, având în vedere că vrăjitoarele nu au voie în peșteră.

— Cine a adus toate aceste lucruri aici? întreb.

Mă întorc spre elevi, nu mai era nimeni în spatele meu. Îi strig, dar sunt de negăsit. Mă uit la ceas. S-a sunat. Dintr-odată aud un glas parcă șoptit, o vrajă pe care o recunosc: *Luna urlet*. Știam ce va urma, trebuia să-mi dau seama de la început, de când am zărit acele obiecte în peșteră.

Dintr-odată, toate măturile și baghetele prind viață și încep să urle la lună, parcă formând un cor.

Farsa de Halloween

Cineva a aruncat o vrajă de trișat asupra acestor obiecte, iar acum le aud cum creează un urlet perfect, de nota 10. Elevii mei m-au păcălit!

După ce spectacolul se încheie, elevii ies din spatele copacilor, parcă mândri de ei. Cum să mă supăr pe ei când au creat un moment atât de frumos? Așa mi-am dat seama că am fost păcălită de Halloween. În fiecare an clasele mai mari aleg o profesoară căreia să-i facă farse timp de o săptămână. Anul acesta a fost rândul meu. Scopul lor era să fie o farsă și (poate) să mă sperie, dar au creat o formă de artă. Sunt mândră de creativitatea lor. De abia aștept să aflu ce păcăleală mai scornesc și mâine, poate va fi un nou motiv de mândrie.

